

Quan tinguem un país normal

Albert Riera i Pairó

És cert que la política és l'àmbit de realització de les idees col·lectives (la *res publica*, dels romans). I per això, hereus de la Revolució Francesa, els polítics dels segles XIX i XX van realitzar aquestes idees polítiques en un immens tauler d'escacs mundial: peces blanques i negres que es corresponien amb dretes i esquerres, conservació i progrés... que, al capdavall, van acabar confrontant persones i conduint el món a dues guerres mundials de fàcil explicació i impossible justificació.

Se'ns planteja, doncs, en aquest inici del segle XXI, si cal mantenir el mateix esquema polític o cal canviar radicalment, i si l'opció triada és la segona, en quina direcció avançar. Hi ha hagut intents, mai reeixits, de plantejar la dicotomia de les ideologies contemporànies des d'una nova perspectiva: del pensament únic de l'Antic Règim, a una tercera via que superés aquesta ofegant confrontació esquerra-dreta. Ho va intentar, sobretot, Willy Brandt amb la seva *ostpolitik*, o Mikhaïl Gorbatxov amb la *perestroïka*, o Tony Blair amb la formulació de la *tercera via*, per citar tres intents de superar el mur de les ideologies.

I a Catalunya? Al nostre país el debat de les ideologies ha conviscut, al llarg d'aquests últims 150 anys, amb la necessitat de formular un cos ideològic a l'aspiració de recuperació nacional (catalanisme polític). Dretes i esquerres, regionalistes i nacionalistes, ara també sobiranistes i independentistes, que, amb tota la gamma de colors polítics, han confrontat idees però també models de país.

Fa 150 que debatem, idees i models, i no ens n'acabem de sortir perquè fa la sensació que sempre tornem al punt de partida (fa temps ho vaig explicitar en un article, *La Catalunya de Sísif*, prenent com a imatge la de l'heroi grec condemnat pels déus a reiniciar eternament la seva obra). És, doncs, des d'aquesta percepció, potser personal però crec que compartida, que ens caldria una vegada per totes tancar el debat del model de país i avançar, ara sí, en el debat de la realització de les idees col·lectives; avançar, en definitiva, en la política. Només llavors, i ningú no ho pot fer per nosaltres, tindrem un país normal i no ens caldrà ni plorar, ni reivindicar constantment; ni tan sols no ens caldran aquests gurus que des de Madrid estant llancen cants de sirena apocalíptics profetitzant que la sobirania plena de Catalunya no és possible, perquè és a ells que no els interessa que ho sigui.

Quan tinguem un país normal serem el que vulguem ser... senzillament.

Portaveu adjunt de CiU a l'Ajuntament de Girona